

בופולוצ'י

מתוך "סיפורי פנג'אב" (הודו)
מאת פ. א. סטיל

פעם יצאו נערות הכפר לבאר ובזמן ששאבו מים לכדים דיברו על החתונות העתידות שלהן. אמרה אחת "בקרוב יבוא דודי עם מתנות החתונה והוא יביא לי את הבגדים היפים ביותר שרק ניתן לחשוב עליהם." אמרה השנייה "והדוד שלי יבוא בקרוב ויביא אתו, לקראת החתונה שלי, את המטעמים הטובים ביותר שרק ניתן לחשוב עליהם." והשלישית אמרה "הדוד שלי יבוא עוד מעט עם התכשיטים היפים ביותר שבעולם." רק בופולוצ'י, היפה שביניהן, נראתה עצובה כי הייתה יתומה, חיה לבדה ולא היה מי שיכין לה חתונה. אך היא הייתה גאה מדי כדי לא לומר דבר ואמרה "גם דודי יבוא בקרוב ויביא לי בגדים

יפים ביותר ומטעמים טובים וגם אבני חן נהדרים."

לא רחוק מהבאר ישב רוכל ושמע את דבריה של בופולוצ'י. היופי והגאווה שלה מאוד הרשימו אותו והוא החליט לקחת אותה לעצמו לאישה. למעשה הוא לא היה רוכל אלא שודד אכזר ועשיר, שהתהלך מוסווה כרוכל כדי שלא יחשדו בו. למחרת הוא הופיע בביתה של בופולוצ'י עם בגדים יפים, אוכל משובח ותכשיטים נהדרים. בופולוצ'י לא יכלה להאמין למראה עיניה כי באמת התרחש הכל כפי שסיפרה יום קודם לחברותיה. השודד סיפר לה שהוא אחיו של אבא המנוח שלה, שהוא הסתובב שנים בעולם ועכשיו בא כדי להכין לה נשואים עם אחד מבניו, בן דוד שלה. בופולוצ'י האמינה לו, שמחה מאוד, ארזה מיד את כל חפציה הדלים ויצאה לדרך עם השודד. כשהלכו בדרך ראה אותם עורב שישב על ענף של אחד העצים והוא קרקר:

"שטויות" ענה השודד "כל הטווסים צועקים כך
בסביבה הזו."
ואז עבר בדרך תן וכשראה את בופולוצ'י היפה
התחיל לילל:

*בופולוצ'י היפהפה
כמה חבל שהתבלבלת.
זה לא הדוד שנוסע אתך
רק שודד שמרמה אותך"*

"דוד" אמרה בופולוצ'י "התן הזה מילל בצורה
משונה. מה הוא אומר?"
"שטויות" ענה השודד "כל התנים מייללים כך
בסביבה הזו."
והם המשיכו בדרך עד שהגיעו לביתו של השודד.
שם הוא סיפר לבופולוצ'י את האמת על עצמו
ואמר שהוא מתכוון לשאת אותה לאישה.
בופולוצ'י בכתה מאוד, אך השודד לא ריחם עליה.
הוא יצא להכין את מסיבת החתונה ואותה

*בופולוצ'י היפהפה
כמה חבל שהתבלבלת.
זה לא הדוד שנוסע אתך
רק שודד שמרמה אותך"*

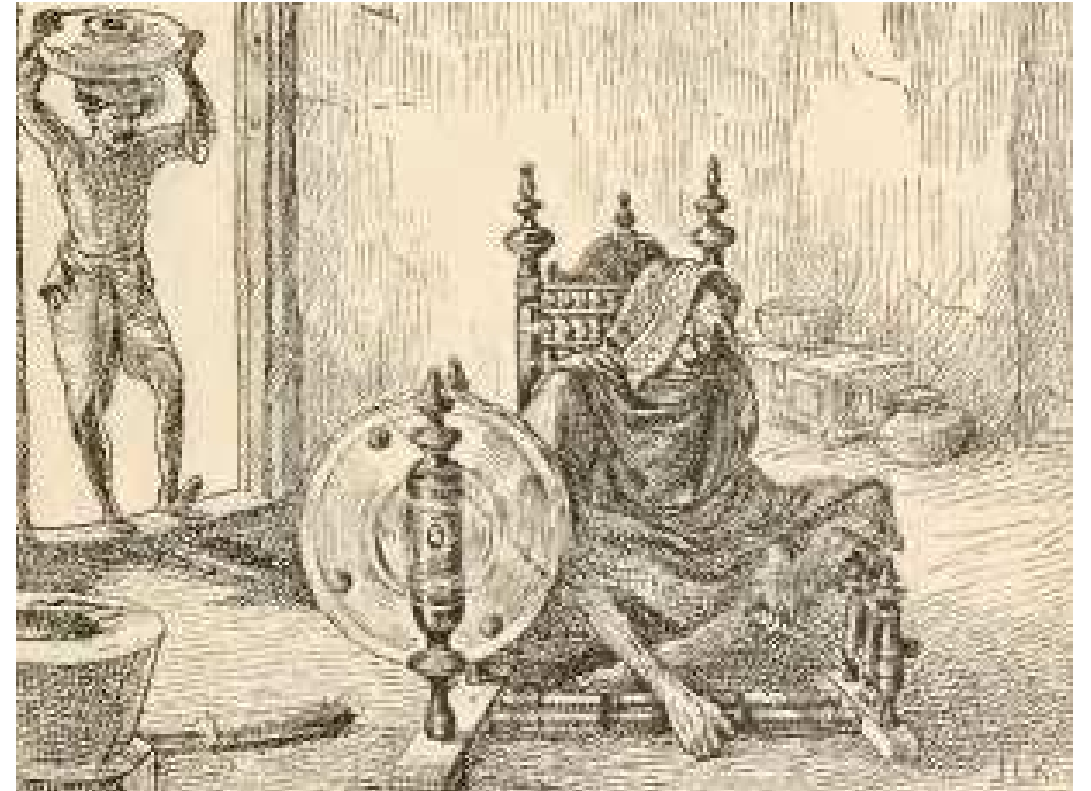
"דוד!" אמרה בופולוצ'י "העורב מקרקר מוזר כל
כך. מה הוא אומר?"
"שטויות" ענה השודד "כל העורבים מקרקרים כך
בסביבה הזו."
אחרי שעברו כברת דרך פגשו בטוס שהתחיל
לצעוק מולם:

*בופולוצ'י היפהפה
כמה חבל שהתבלבלת.
זה לא הדוד שנוסע אתך
רק שודד שמרמה אותך"*

"דוד" אמרה בופולוצ'י "הטווס הזה צועק בצורה
מוזרה כזו. מה הוא אומר?"

בופולוצ'י בבגדי שני של הכלה "איך הצלחת לגדל את השערות היפות האלה?"
"אך, זאת הודות לאמא שלי" ענתה בופולוצ'י בערמומיות "היא כתשה את ראשי במכתש של אורז ועם כל מכה של העלי שרותיי נעשו ארוכות יותר ויותר. זאת שיטה סודית של אמי המנוחה, שלא מאכזבת אף פעם."
"אז אולי שערות שלי יגדלו אם נעשה זאת" אמרה האישה הזקנה בלהט.
"אולי יגדלו" ענתה בופולוצ'י הערמומית. והאישה הזקנה, זקנה מאוד, שמה את ראשה במכתש ובופולוצ'י כתשה בעלי בראשה בכוח כזה שהאישה מתה.
בופולוצ'י הלבישה את גופת הזקנה בבגד החתונה השני שלה והושיבה אותה על שרפרף הכלה הנמוך, כיסתה את פניה היטב בצעיף והעמידה את גלגל הטוויה לפניה, כדי שהשודד יחשוב שזאת כלתו כשיחזור הביתה.
אז לבשה בופולוצ'י את בגדיה של האישה

השאיר בהשגחתה של אמו הזקנה, הו! זקנה, זקנה מאוד.
לבופולוצ'י היו שערות נהדרות וארוכות מאוד, שהגיעו לה עד הקרסוליים, ולאמו של השודד לא היו כלל שערות וראשה היה קרח.
"בתי!" אמרה האם הזקנה כשהלבישה את

הדמות נפלה ואז הוא ראה שזו לא בופולוצ'י אלא אמו הזקנה, זקנה מאוד וכבר מתה.

הוא בכה ודפק לעצמו בחזה כי חשב שהרג את אמו באבן הרחיים. אך כשגילה כי בופולוצ'י היפה ברחו כעס מאוד ונשבע שיחזיר אותה אליו ויהי מה.

בופולוצ'י הייתה משוכנעת שהשודד ינסה לבוא ולחטוף אותה ולכן ישנה אצל אחת מחברותיה, כל לילה אצל אחרת. אך אחרי חודש החליטה בכל זאת לישון בביתה שלה, יקרה מה שיקרה. כל לילה היא נשכבה למיטה כשמאכלת חדה מונחת לידה. ולילה אחת קרה שארבעה גברים נכנסו לביתה באמצע לילה, כל אחד אחז ברגל אחת של מיטתה, הרימו אותה ויצאו עם המיטה מהבית. השודד עצמו החזיק ברגל הקרובה לראשה של בופולוצ'י.

בופולוצ'י הייתה ערה לגמרי, אך לא הראתה זאת אלה נהגה כאילו ישנה חזק. היא חיכתה עד שהם הגיעו למקום מבודד, שם נושאי המיטה היו כבר

המתה, לקחה את חבילת חפציה ויצאה מהבית מהר כמה שרק יכלה.

בדרך היא ראתה מרחוק את השודד החוזר הביתה ונושא על ראשו אבן רחיים, שבו רצה לטחון את התבואה לנשף החתונה. היא פחדה שהוא עלול להכיר אותה והסתתרה אחרי השיחים שליד הדרך.

השודד שלא הכיר אותה בבגדיה של אמו חשב שזאת אישה כלשהי מהכפר הסמוך וכדי שלא יראו אותו הסתתר אף הוא בין שיחים אבל בצד השני של הדרך. למרות שהיו קרובים זה לזה הם לא נפגשו וכך בופולוצ'י יכלה להגיע הביתה בשלום.

השודד הגיע לביתו, ראה את הדמות בבגד השני היושבת על שרפרף הכלה עם גלגל הטווייה לפניה וחשב כמובן שזו בופולוצ'י. הוא קרא לה כדי שתעזור לו להניח את אבן הרחיים אך היא לא ענתה. הוא קרא לה שוב ושוב אבל לא קיבל תשובה. מרוגז מאוד זרק את האבן על ראשה.

עייפים ולא זהירים ביותר. אזי היא הוציאה את המאכלת וכרתה את ראשיהם של שני הגנבים שלרגליה. אחר כך הסתובבה מהר ועשתה כך גם לגנב השלישי. השודד עצמו נבהל נורא, ברח ומהר טיפס על עץ גבוה, עוד לפני שהספיקה להגיע אליו.

"רד ונסה להלחם!" קראה בופולוצ'י כשהיא מחזיקה חזק בידה את המאכלת. אך השודד לא מוכן היה לרדת. ואז בופולוצ'י אספה כל שברי העצים והמקלות שהיו מונחים בסביבה, הניחה אותם לרגלי העץ והדליקה אותם. האש הבעירה את העץ שעליו ישב השודד, הוא ניסה לקפוץ אל הארץ ונהרג בנפילתו.

בופולוצ'י הלכה לביתו של השודד והוציאה את כל דברי הערך שמצא, חפצי זהב וכסף, תכשיטים ואבני חן יקרות שהיו מוסתרים שם. היא חזרה לכפר שלה כל כך עשירה שיכלה עכשיו לבחור לה בעלה בתאם לטעמה ורצונה. וזה סוף ההרפתקאות של בופולוצ'י.